

Posudek školitelky na bakalářskou práci Martiny Škutové

Filmová zpracování Zolovy Nany

Naturalistické romány, speciálně díla Emila Zoly, se poslední dobou těší velkému zájmu studentů (z nedávno obhájených prací citujme například studii Terezy Fousové *Od padlého anděla k blond'até bestii: postavy prostitutek v Balzakově Lesku a bídě kurtizán a Zolově Naně* - 2014), ale i akademiků (zejména po bouřlivě diskutovaném vydání autorovy „romantické“ a do značné míry autobiografické *Confession de Claude* v roce 2013).

Martina Škutová se svoji bakalářskou práci rozhodla pojmout trochu jinak než jako obvyklou naratologickou analýzu, typologii postav či vývoj konkrétního tématu. Zaměřila se na čtyři filmové adaptace tohoto díla: černobílou *Nanu* Jeana Renoira (1926), jediné hollywoodské zpracování románu od Dorothy Arznerové (1934), stejnojmenný šestidílný francouzský televizní seriál Maurice Cazeneuva (1981) a citelně „zmodernizovanou“ verzi *Nany* od Eduarda Molinara (2001).¹

U každého zpracování románu autorka shrnuje jeho specifické rysy, dobový význam i přínos pro budoucnost: rytmičtější film dynamickou hudební složkou u Renoira, polemicko-feministický akcent na *Nanu* jakožto potenciální oběť šovinistické společnosti u Arznerové, věrné (někdy až mechanicky působící) převyprávění u Cazeneuva i důraz na mateřství v Molinarově adaptaci.

Všechny tyto rozborů vedou k hlubším úvahám o vztahu literární předlohy k jejím následným filmovým adaptacím a o samotné podstatě takovýchto převodů mezi jednotlivými druhy umění, které jsou vhodně nastíněny v teoretickém úvodu práce, ale pak už nefigurují v jejím (překvapivě krátkém) závěru. Myslím, že po praktické části věnované všem čtyřem zkoumaným filmům, by stálo zato vrátit se zpátky k původním premisám a zhodnotit, do jaké míry se ten který režisér popral s tradiční „nadřazeností literatury“. Náznaky odpovědí jsou samozřejmě roztroušeny v kapitolách věnovaných jednotlivým režisérům, nicméně na konci práce by neškodilo více jejich díla „propojit“ a zformulovat nějakou obecnější hypotézu.

Po formální stránce studie prošla několikerou korekturou, takže k ní nemám žádné závažné připomínky.

¹ Možná by stálo zato v práci jasněji zdůvodnit volbu právě tohoto korpusu. *Nana* byla do filmové podoby převedena mnohokrát, takže proč se studentka zaměřila právě na výše zmíněné adaptace, tři francouzské a jednu americkou?

Bakalářská práce Martiny Škutové po mém soudu splňuje veškeré náležitosti předepsané pro tento druh akademických prací, takže ji vřele doporučuji k obhajobě s navrženým hodnocením „výborně“.

V Praze dne 11. 1. 2016
Ph.D.

doc. PhDr. Eva Voldřichová Beránková,